

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία ανοίγει ενώπιόν μας έναν δρόμο ουράνιο και συνάμα βαθύτατα ανθρώπινο. Εορτάζει την Κοίμηση της Παναγίας μας, της Υπεραγίας Θεοτόκου, της Μητέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αλλά και της στοργικής Μητέρας όλων μας.

Η Παναγία δεν είναι απλώς ένα πρόσωπο της ιστορίας της σωτηρίας. Είναι το πρόσωπο εκείνο μέσα στο οποίο ο ουρανός συναντά τη γη. Είναι εκείνη που είπε το μεγάλο «Ίδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» (Λουκ. 1,38) και, με την απόλυτη εμπιστοσύνη της στο θέλημα του Θεού, έγινε η πύλη διά της οποίας ο Υιός και Λόγος του Θεού εισήλθε στην ανθρώπινη ιστορία.

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς παραδίδει τον υπέροχο λόγο της Παναγίας: «Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λουκ. 1,48).

Και πράγματι, όλες οι γενεές των Χριστιανών μακαρίζουν την Παναγία. Την τιμούμε ως Θεοτόκο, ως Μητέρα του Θεού, ως Μητέρα του Γένους των Χριστιανών, ως Μάνα που στέκεται πάντοτε δίπλα στον άνθρωπο της θλίψεως, της ξενιτιάς, της δοκιμασίας και της ελπίδος.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο μεγάλος υμνογράφος της Παναγίας, βλέποντας το μυστήριο της Κοιμήσεώς της, δεν μιλά για έναν οριστικό αποχωρισμό. Η Παναγία κοιμάται, αλλά δεν εγκαταλείπει τα παιδιά της. Γι' αυτό και η Εκκλησία ψάλλει με συγκλονιστική βεβαιότητα:

«Ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς».

Η Παναγία μετέστη προς τη ζωή. Και από εκεί, από την αγκαλιά του Υιού της, συνεχίζει να σκεπάζει, να παρηγορεί, να προστατεύει και να μεσιτεύει.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, μιλώντας για το μεγαλείο της Θεοτόκου, την παρουσιάζει ως εκείνη που βρίσκεται μοναδικά κοντά στον Θεό και γίνεται για τον άνθρωπο πηγή θείας παρηγορίας. Και ο Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας θα υμνήσει στο πρόσωπό της εκείνη την ανθρώπινη φύση που, με την καθαρότητα, την ταπείνωση και την υπακοή της, έγινε κατοικητήριο του Θεού».